

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

zo 17. januára 2008^{*}

Vo veci C-246/06,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Juzgado de lo Social Único de Algeciras (Španielsko) zo 7. apríla 2006 a doručený Súdnemu dvoru 2. júna 2006, ktorý súvisí s konaním:

Josefa Velasco Navarro

proti

Fondo de Garantía Salarial (Fogasa),

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory K. Lenaerts, sudcovia R. Silva de Lapuerta, E. Juhász, J. Malenovský a T. von Danwitz (spravodajca),

^{*} Jazyk konania: španielčina.

generálny advokát: P. Mengozzi,
tajomník: R. Grass,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— slovinská vláda, v zastúpení: M. Remic, splnomocnená zástupkyňa,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: J. Enegren a R. Vidal Puig, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

- ¹ Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu smernice Rady 80/987/EHS z 20. októbra 1980 o ochrane zamestnancov v prípade platobnej neschopnosti ich zamestnávateľa (Ú. v. ES L 283, s. 23; Mim. vyd. 05/001, s. 217), zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2002/74/ES z 23. septembra 2002 (Ú. v. ES L 270, s. 10; Mim. vyd. 05/004, s. 261, ďalej len „smernica 80/987“).

- 2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi pani Velasco Navarro a Fondo de Garantía Salarial (Fogasa) (Garančný mzdový fond, ďalej len „Fogasa“) v súvislosti s tým, že fond zamietol dotknutej osobe zaplatiť na základe subsidiárnej zodpovednosti náhradu za neplatnú výpoveď, ktorú jej dal jej zamestnávateľ, pričom platba tejto náhrady sa predpokladala na základe dohody o súdnom zmieri uzavretej medzi pani Velasco Navarro a jej zamestnávateľom.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

- 3 Článok 1 ods. 1 smernice 80/987 stanovuje, že „táto smernica sa vzťahuje na nároky zamestnancov vyplývajúce z pracovných zmlúv alebo pracovnoprávných vzťahov a existujúce voči zamestnávateľom, ktorí sa nachádzajú v stave platobnej neschopnosti v zmysle článku 2 ods. 1“.
- 4 Článok 2 ods. 2 tejto smernice spresňuje, že táto smernica sa nevzťahuje na vnútroštátne právo, pokiaľ ide o vymedzenie pojmov „zamestnanec“, „zamestnávateľ“, „odmena“, „právo zakladajúce okamžitý nárok“ a „právo zakladajúce budúci nárok“.
- 5 Článok 3 ods. 1 smernice 80/987 vo svojom pôvodnom znení stanovoval:

„Členské štáty prijímú potrebné opatrenia, ktorými zabezpečia, že záručné inštitúcie s výhradou ustanovení článku 4 zaručia výplatu neuspokojených nárokov zamestnancov, vyplývajúcich z pracovných zmlúv alebo pracovnoprávných vzťahov a týkajúcich sa odmeny za obdobie pred stanoveným dňom.“

- 6 Článok 3 ods. 1 smernice 80/987 vo svojom pôvodnom znení sa zmenil na článok 3 prvý odsek v znení vyplývajúcom zo smernice 2002/74, a toto ustanovenie znie teda takto:

„Členské štáty prijímú potrebné opatrenia, ktorými zabezpečia, že záručné inštitúcie zaručia, podľa článku 4, výplatu neuspokojených nárokov zamestnancov vyplývajúcich z pracovnoprávných zmlúv alebo pracovnoprávných vzťahov vrátane, ak to ustanovujú vnútroštátne predpisy, výplatu odstupného pri skončení pracovnoprávných vzťahov.“

- 7 Článok 2 ods. 1 prvý a druhý pododsek smernice 2002/74 stanovuje:

„Členské štáty prijímú zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou do 8. októbra 2005. Ihneď o tom budú informovať Komisiu.

Uplatnia ustanovenia uvedené v prvom pododseku na každú platobnú neschopnosť zamestnávateľa, ktorá nastane po dátume nadobudnutia účinnosti týchto ustanovení.“

- 8 Podľa svojho článku 3 smernica 2002/74 nadobudla účinnosť 8. októbra 2002.

Španielska právna úprava

- 9 Článok 33 ods. 1 a 2 kráľovského legislatívneho dekrétu č. 1/1995 z 24. marca 1995 o schválení novelizovaného znenia zákona týkajúceho sa štatútu pracovníkov (Estatuto de los Trabajadores, BOE č. 75 z 29. marca 1995, s. 9654), v znení zákona č. 60/1997 z 19. decembra 1997 (BOE č. 304 z 20. decembra 1997, s. 37453, ďalej len „štatút pracovníkov“), stanovuje:

„1. Garančný mzdový fond... vypláca zamestnancom sumy miezd, ktoré im neboli vyplatené v prípade platobnej neschopnosti, pozastavenia platieb, úpadku alebo núteného vyrovnania podnikateľov.

Na účely predchádzajúceho pododseku sa za mzdu považuje suma uznaná za mzdu v zmysle alebo súdnym rozhodnutím na základe akéhokoľvek dôvodu podľa článku 26 ods. 1, ako aj dodatočné náhrady z dôvodu ‚salarios de tramitación‘ [mzda počas konania], o ktorom prípadne rozhodol príslušný súd...

2. Garančný mzdový fond, v prípadoch uvedených v predchádzajúcom odseku, vyplatí odstupné uznané rozsudkom alebo správnym rozhodnutím v prospech pracovníkov z dôvodu výpovede danej zamestnávateľom alebo skončenia pracovnej zmluvy v súlade s článkami 50, 51 a 52 písm. c) tohto zákona, maximálne vo výške jedného ročného platu, pričom denná mzda, ktorá slúži ako výpočtový základ, nesmie prekročiť dvojnásobok všeobecnej dennej minimálnej mzdy.

...“

- 10 Medzi náhradami, ktoré má vyplatiť Fogasa podľa článku 33 ods. 2 štatútu pracovníkov, sa nachádzajú náhrady za neplatnú výpoveď danú zamestnávateľom, ktoré sú upravené v článku 56 ods. 1 toho istého štatútu za týchto podmienok:

„1. Ak je výpoveď daná zamestnávateľom vyhlásená za neplatnú, zamestnávateľ sa v lehote päť dní odo dňa doručenia rozsudku môže rozhodnúť, či vezme späť pracovníka, pričom mu vyplátí ‚salarios de tramitación‘, ktoré sú stanovené v písmene b) tohto odseku, alebo vyplátí nasledujúce čiastky, ktoré musia byť stanovené v rozsudku:

- a) náhrada škody zodpovedajúca 45 dňom mzdy za odpracovaný rok, v prípade obdobia kratšieho ako 1 rok sa náhrada škody vypočíta *pro rata* na základe jednotlivých mesiacov až do výšky 42 mesačných splátok;
- b) čiastka rovnajúca sa súčtu dlžných miezd odo dňa výpovede až do doručenia rozsudku vyhlasujúceho neplatnosť výpovede danej zamestnávateľom alebo dovtedy, kým si pracovník našiel zamestnanie, ak takúto pracovnú zmluvu uzatvoril pred vyhlásením rozsudku a ak zamestnávateľ predloží dôkaz o takto vyplatených čiastkach na účely ich odpočtu od ‚salarios de tramitación‘.

Zamestnávateľ musí zabezpečiť účasť pracovníka na sociálnom poistení počas obdobia zodpovedajúceho obdobiu, za ktoré má byť vyplatená mzda podľa vyššie uvedeného písmena b).“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 11 Pani Velasco Navarro, žalobkyňa vo veci samej, patrila medzi zamestnancov spoločnosti Camisas Leica SL (ďalej len „Camisas Leica“) počas obdobia medzi 28. májom 1998 a 27. decembrom 2001, keď jej táto spoločnosť dala výpoveď.
- 12 Pani Velasco Navarro a Camisas Leica uzavreli 13. mája 2002 dohodu o súdnom zmieri, podľa ktorej táto spoločnosť na jednej strane uznala nezákonný charakter výpovede voči pani Velasco Navarro a na druhej strane sa zaviazala zaplatiť jej náhradu za výpoveď danú zamestnávateľom a „salarios de tramitación“ upravené v článku 56 štatútu pracovníkov.
- 13 Na základe rozsudku o dočasnej platobnej neschopnosti týkajúceho sa Camisas Leica vydaného 5. marca 2003 tým istým súdom na základe návrhu tejto spoločnosti žiadala pani Velasco Navarro od Fogasy zaplatenie dávky zodpovedajúcej uvedenej náhrade a „salarios de tramitación“, ktoré jej bývalý zamestnávateľ nezaplatil.
- 14 Fogasa prijala záväzok zaplatiť žalobkyni vo veci samej sumu 3 338,88 eura z dôvodu „salarios de tramitación“, ale domnievala sa, že pani Velasco Navarro nemala právo na sumu 2 696,89 eura, ktorú žiadala ako náhradu za výpoveď danú zamestnávateľom preto, lebo táto suma nebola uznaná rozsudkom ani iným súdnym rozhodnutím.

- 15 Pani Velasco Navarro spochybnila pred Juzgado de lo Social Único de Algeciras zamietnutie zo strany Fogasy zaplatiť jej túto náhradu za výpoveď.
- 16 Podľa vysvetlení poskytnutých vnútroštátnym súdom v odôvodnení jeho rozhodnutia španielske právo upravuje v článku 33 ods. 2 štatútu pracovníkov zaplatenie náhrad splatných z dôvodu skončenia pracovnoprávneho vzťahu, ale iba v prípade, ak sú uznané rozsudkom alebo správny rozhodnutím v prospech pracovníkov z dôvodu výpovede danej zamestnávateľom alebo skončenia zmluvy.
- 17 Vnútroštátny súd sa domnieva, že toto vnútroštátne ustanovenie je v rozpore so zásadou rovnosti Spoločenstva, ako je ustálená na základe judikatúry Súdneho dvora a najmä v bode 30 uznesenia z 13. decembra 2005 Guerrero Pecino (C-177/05, Zb. s. I-10887). Podľa tejto judikatúry náhrady rovnakej povahy stanovené v rámci konania o súdnom zmieri musia byť tiež považované za odškodnenia v zmysle článku 3 prvého odseku smernice 80/987.
- 18 Vnútroštátny súd uvádza, že smernica 2002/74 už bola účinná v čase, keď určil platobnú neschopnosť Camisas Leica, a to 5. marca 2003. Domnieva sa, že hoci lehota na prebratie tejto smernice uplynula 8. októbra 2005, španielsky zákonodarcu bol nečinný, pokiaľ ide o jej vykonanie, pretože je presvedčený, že vnútroštátna španielska právna úprava účinná od 21. decembra 1997 je úplne v súlade s touto smernicou.
- 19 Vnútroštátny súd z toho vyvodzuje, že nemožno tvrdiť, že k 8. októbru 2005 už Španielske kráľovstvo prebralo smernicu 2002/74, pretože práve vnútroštátna právna úprava bola neúplná.

20 Vnútroštátny súd tiež tvrdí, že Fogasa na pojednávaní pred týmto súdom poukázala na to, že pani Velasco Navarro sa nemohla odvolávať na smernicu 2002/74 ani na jej výklad vyplývajúci z už citovaného uznesenia Guerrero Pecino, pretože rozsudok o dočasnej platobnej neschopnosti Camisas Leica, aj keď je neskorší ako dátum nadobudnutia účinnosti tejto smernice, a to 8. októbra 2002, je v každom prípade skorší ako dátum, ku ktorému členské štáty museli prijať opatrenia na jej prebratie, čiže 8. októbra 2005.

21 Za týchto podmienok Juzgado de lo Social Único de Algeciras rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

- „1. Ak vnútroštátny súd vyhlási, že vnútroštátna právna úprava nebola preto, lebo nie je úplná, 8. októbra 2005 v súlade so smernicou 2002/74 a s jej výkladom, ktorý vykonal Súdny dvor z hľadiska zásady rovnosti Spoločenstva v uznesení [Guerrero Pecino, už citovanom], má sa usudzovať, že smernica má voči Fogase, štátnej záručnej inštitúcii, priamy účinok od nasledujúceho dňa, a to od 9. októbra 2005?

2. V prípade kladnej odpovede na túto otázku musí sa tento priamy účinok smernice 2002/74 z dôvodu svojej výhodnejšej povahy pre zamestnanca a menej výhodnej pre štát, ktorý si nesplnil povinnosť, vzťahovať aj na stav platobnej neschopnosti vyhlásenej v dôsledku zmierovacieho konania pred súdom, ktorý nie je upravený touto neúplnou vnútroštátnou právnou úpravou v období od nadobudnutia účinnosti smernice 8. októbra 2002 do uplynutia lehoty, dokedy mal španielsky štát prijať zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou, a to 8. októbra 2005?“

O prejudiciálnych otázkach

- 22 Svojimi dvoma otázkami sa vnútroštátny súd pýta, či má článok 3 prvý odsek smernice 80/987, zatiaľ neprebratý do právneho poriadku členského štátu, priamy účinok, a v prípade kladnej odpovede, odkedy toto ustanovenie môže byť priamo uplatnené vo vzťahu k takej inštitúcii, ako je Fogasa. Vzhľadom na to, že tieto dve otázky sa v podstate pýtajú, či je toto ustanovenie spôsobilé mať priamy účinok medzi dňom jeho nadobudnutia účinnosti a dňom uplynutia lehoty na prebratie, je opodstatnené preskúmať ich spoločne.
- 23 Vnútroštátny súd kladie tieto dve otázky na základe už citovaného uznesenia Guerrero Pecino. Aj keď Súdny dvor v tomto uznesení vyložil smernicu 80/987 na návrh rovnakého vnútroštátneho súdu ako ten, ktorý sa obrátil na Súdny dvor vo veci samej, a vzhľadom na rovnaký prípad platobnej neschopnosti, robil to napriek tomu, ako bolo spresnené v bode 23 tohto uznesenia, za jediného predpokladu, že smernica 2002/74 už bola prebratá do vnútroštátneho právneho poriadku k relevantnému dňu, čo mal preskúmať vnútroštátny súd.
- 24 Vo veci samej dôvody rozhodnutia vnútroštátneho súdu poukazujú na to, že podľa tohto súdu smernica 2002/74 ešte nebola prebratá do vnútroštátneho právneho poriadku ku dňu uplynutia lehoty na prebratie tejto smernice, čiže 8. októbra 2005 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. novembra 2007, Komisia/Španielsko, C-6/07, neuverejnený v Zbierke).

O priamom účinku článku 3 prvého odseku smernice 80/987

- 25 Odhliadnuc od preskúmania podmienok, ktoré musia byť splnené, aby sa mohlo odvolať pred vnútroštátnym súdom na ustanovenie smernice, ktoré ešte nebolo

prevzaté alebo ktoré bolo prevzaté nesprávne (pozri rozsudky z 11. júla 2002, Marks & Spencer, C-62/00, Zb. s. I-6325, bod 25, a z 8. júna 2006, Feuerbestattungsverein Halle, C-430/04, Zb. s. I-4999, body 28 a 29), z ustálenej judikatúry vyplýva, že smernica môže mať priamy účinok až po uplynutí lehoty stanovenej na jej prebratie do právneho poriadku členských štátov (rozsudky z 3. marca 1994, Vaneetveld, C-316/93, Zb. s. I-763, bod 16, a zo 14. septembra 2000, Mendes Ferreira a Delgado Correia Ferreira, C-348/98, Zb. s. I-6711, bod 33).

²⁶ V predmetnej veci dátum uplynutia lehoty na prebratie zodpovedá podľa článku 2 ods. 1 prvého pododseku smernice 2002/74 dňu 8. október 2005. Pre potreby konania vo veci samej treba preskúmať, či prípadný priamy účinok tejto smernice môže byť uplatnený po tomto dni vo vzťahu ku skutočnostiam, ktoré nastali pred týmto dňom. Platobná neschopnosť Camisas Leica totiž vznikla 5. marca 2003, a to pred dňom uplynutia lehoty na prebratie tejto smernice, a žalobkyňa vo veci samej ponechala po tejto lehote na Fogase svoju žiadosť týkajúcu sa nároku, ktorý má, pokiaľ ide o náhradu za výpoveď danú zamestnávateľom vyplývajúcu z tejto platobnej neschopnosti.

²⁷ V tejto súvislosti možno z judikatúry Súdneho dvora (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. novembra 1992, Hansa Fleisch Ernst Mundt, C-156/91, Zb. s. I-5567, bod 20, a Vaneetveld, už citovaný, bod 18) vyvodiť, že ak členský štát neprebral smernicu 2002/74 v stanovenej lehote, na jej prípadný priamy účinok sa možno odvolať od 8. októbra 2005 iba vo vzťahu k platobnej neschopnosti, ktorá nastala po tomto dni, o čo vo veci samej nejde.

²⁸ V tejto súvislosti si treba všimnúť, že hoci členské štáty nepochybné mali povinnosť zosúladiť svoje vnútroštátne ustanovenia so smernicou 2002/74 pred 8. októbrom

2005, majú povinnosť podľa článku 2 ods. 1 druhého pododseku tejto smernice uplatniť tieto ustanovenia iba na prípady platobnej neschopnosti, ku ktorým došlo po dni nadobudnutia ich účinnosti.

- 29 Do rámca smernice 2002/74 tak môžu patriť iba platobné neschopnosti, ku ktorým došlo buď po jej zavedení vrátane ustanovení skorších ako uplynutie lehoty na prebratie, alebo v prípade neprebratia po uplynutí tejto poslednej uvedenej lehoty.
- 30 V dôsledku toho treba odpovedať na položené otázky tak, že v prípade neprebratia smernice 2002/74 do vnútroštátneho práva 8. októbra 2005 sa v nijakom prípade nemožno odvolať na prípadný priamy účinok článku 3 prvého odseku smernice 80/987 vo vzťahu k platobnej neschopnosti, ktorá nastala pred uvedeným dátumom.

O porušení zásady rovnosti

- 31 Aj keď sa dve otázky predložené Súdnemu dvoru vnútroštátnym súdom týkajú svojou formuláciou iba priameho účinku článku 3 prvého odseku smernice 80/987, treba pripomenúť, pokiaľ ide o obdobie plynúce od dátumu nadobudnutia účinnosti smernice 2002/74 do dátumu uplynutia lehoty na jej prebratie, že ak vnútroštátna právna úprava patrí do pôsobnosti práva Spoločenstva, Súdny dvor, ktorý koná a rozhoduje o návrhu na začatie prejudiciálneho konania, musí poskytnúť všetky výkladové prvky potrebné na posúdenie vnútroštátnym súdom súladu tejto právnej úpravy so

základnými právami, ktorých dodržiavanie zabezpečuje Súdny dvor (pozri v tomto zmysle rozsudky z 12. decembra 2002, Rodríguez Caballero, C-442/00, Zb. s. I-11915, bod 31 a citovanú judikatúru, a z 10. apríla 2003, Steffensen, C-276/01, Zb. s. I-3735, bod 70).

32 Preto aj keď členské štáty majú v rámci smernice 80/987, zmenenej a doplnenej smernicou 2002/74, možnosť neupraviť v ich vnútroštátnom právnom poriadku platobnú záruku na účely náhrad v prípade výpovede danej zamestnávateľom, pričom článok 3 prvý odsek tejto smernice neobsahuje nijakú povinnosť v tomto zmysle, napriek tomu vnútroštátna právna úprava upravujúca takúto záruku patrí od dátumu nadobudnutia účinnosti smernice 2002/74, a to od 8. októbra 2002, do pôsobnosti práva Spoločenstva, pokiaľ ide o jej uplatnenie na skutočnosti nasledujúce po tomto nadobudnutí účinnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. septembra 2006, Cordero Alonso, C-81/05, Zb. s. I-7569, body 31 a 32). V tomto ohľade uvedená právna úprava podlieha od tohto dátumu dodržiavaniu všeobecných zásad a základných práv, ktorých dodržiavanie zabezpečuje Súdny dvor, a medzi nimi sa nachádza najmä všeobecná zásada rovnosti a zákazu diskriminácie (pozri rozsudok Rodríguez Caballero, už citovaný, body 31 a 32).

33 Treba pripomenúť, že článok 33 ods. 2 štatútu pracovníkov upravuje v prípade platobnej neschopnosti zamestnávateľa takúto platobnú záruku niektorých náhrad z dôvodu výpovede danej zamestnávateľom alebo skončenia pracovnej zmluvy upravených tým istým štatútom.

34 V dôsledku toho treba konštatovať, že uvedené vnútroštátne ustanovenie vychádza od dátumu nadobudnutia účinnosti smernice 2002/74 z článku 3 prvého odseku smernice 80/987 a patrí tak do pôsobnosti práva Spoločenstva. Preto od tohto dátumu podlieha dodržiavaniu všeobecných zásad a základných práv uznaných právnym poriadkom Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. septembra 2006, Cordero Alonso, C-81/05, Zb. s. I-7569, bod 37).

- 35 Z toho vyplýva, že je úlohou vnútroštátneho súdu vykladať vnútroštátnu právnu úpravu dotknutú vo veci samej pri dodržiavaní týchto všeobecných zásad a základných práv tak, ako sú vykladané Súdny dvorom, a najmä zásady rovnosti (pozri v tomto zmysle uznesenie Guerrero Pecino, už citované, bod 30, a rozsudok Cordero Alonso, už citovaný, bod 38).
- 36 Čo sa týka poslednej uvedenej zásady, podľa ktorej porovnateľné situácie môžu byť riešené rozdielne iba vtedy, ak je rozlišovanie objektívne odôvodnené, Súdny dvor rozhodol, pokiaľ ide o právnu úpravu dotknutú vo veci samej, že pracovníci, ktorí dostali neplatnú výpoveď, sa nachádzajú v porovnateľnej situácii, ak majú právo na náhradu škody v prípade, že si nenašli nové zamestnanie (pozri rozsudky Rodríguez Caballero, už citovaný, bod 33, a zo 16. decembra 2004, Olaso Valero, C-520/03, Zb. s. I-12065, body 34 a 35).
- 37 Ďalej uvedením, že nebolo predložené nijaké presvedčivé tvrdenie, ktoré by odôvodnilo rozdielne zaobchádzanie medzi nárokmi na náhrady škôd z neplatnej výpovede danej zamestnávateľom uznanými rozsudkom alebo správnym rozhodnutím a nárokmi na náhrady škôd z neplatnej výpovede danej zamestnávateľom, ktoré boli uznané v zmierovacom konaní, Súdny dvor dospel k záveru, že právna úprava ako vo veci samej je v rozpore so zásadou rovnosti a vylučuje tieto posledné uvedené nároky z vybavenia záručnou inštitúciou (pozri v tomto zmysle rozsudok Olaso Valero, už citovaný, body 36 a 37).
- 38 Treba pripomenúť, že v prípade takejto diskriminácie možno zásadu rovnosti zaručiť len tým, že až do správneho prebratia smernice vnútroštátnym zákonodarcom sa členom znevýhodnenej skupiny poskytnú rovnaké výhody, aké dostávajú členovia zvýhodnenej skupiny (rozsudky Rodríguez Caballero, už citovaný, bod 42, a Cordero Alonso, už citovaný, bod 45).

- 39 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že ak vnútroštátna právna úprava patrí do pôsobnosti smernice 80/987, vnútroštátny súd má povinnosť, pokiaľ ide o platobnú neschopnosť vzniknutú medzi dňom nadobudnutia účinnosti smernice 2002/74 a dňom uplynutia lehoty na jej prebratie, zabezpečiť uplatnenie tejto vnútroštátnej právnej úpravy, ktoré je v súlade so zásadou zákazu diskriminácie, ako je uznaná právnym poriadkom Spoločenstva.

O trovách

- 40 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

- 1. V prípade neprebratia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/74/ES z 23. septembra 2002, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 80/987/EHS o aproximácii právnych predpisov členských štátov vzťahujúcich sa na**

ochranu zamestnancov v prípade platobnej neschopnosti ich zamestnávateľa do vnútroštátneho práva 8. októbra 2005, sa v nijakom prípade nemožno odvolať na prípadný priamy účinok článku 3 prvého odseku smernice Rady 80/987/EHS z 20. októbra 1980 o ochrane zamestnancov v prípade platobnej neschopnosti ich zamestnávateľa, zmenenej a doplnenej smernicou 2002/74, vo vzťahu k platobnej neschopnosti, ktorá nastala pred uvedeným dátumom.

2. Ak dotknutá vnútroštátna právna úprava patrí do pôsobnosti smernice 80/987, zmenenej a doplnenej smernicou 2002/74, vnútroštátny súd má povinnosť, pokiaľ ide o platobnú neschopnosť vzniknutú medzi dňom nadobudnutia účinnosti tejto poslednej uvedenej smernice a dňom uplynutia lehoty na jej prebratie, zabezpečiť uplatnenie tejto vnútroštátnej právnej úpravy, ktoré je v súlade so zásadou zákazu diskriminácie, ako je uznaná právnym poriadkom Spoločenstva.

Podpisy